

ZAJEDNICA SAVEZA OSOBA S INVALIDITETOM HRVATSKE

Vodič za rad SOIH - Centra neovisnog življenja

Zagreb, 2026.

REPUBLIKA HRVATSKA
Ministarstvo rada, mirovinskoga
sustava, obitelji i socijalne politike

Ova je publikacija izrađena uz financijsku podršku Ministarstva rada, mirovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike. Sadržaj ove publikacije u isključivoj je odgovornosti Zajednice saveza osoba s invaliditetom Hrvatske. i ni pod kojim uvjetima ne može se smatrati kao odraz stajališta Ministarstva rada, mirovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike.

Sadržaj

1. SOIH-CENTAR NEOVISNOGA ŽIVLJENJA.....	4
2. TEMELJNA NAČELA RADA.....	4
2.1. Načelo neovisnoga življenja.....	4
2.2. Načelo Peer counsellinga	4
2.3. Načelo pristupačnosti.....	4
2.4. Načelo povjerljivosti.....	5
3. DJELATNOSTI CENTRA.....	5
3.1. Informiranje i savjetovanje	5
3.2. Peer counselling	5
3.3. Zagovaranje prava	5
3.4. Edukacije i radionice	5
3.5. Podrška pri samostalnom življenju.....	6
4. PRAVA I ODGOVORNOSTI KORISNIKA.....	6
4.1. Prava korisnika usluga Centra	6
4.2. Odgovornosti korisnika	6
5. ETIČKA NAČELA	6
6. SURADNJA SA ZAJEDNICOM	7
7. NEOVISNO ŽIVLJENJE	7
<i>Stup-1: Pristupačnost</i>	<i>9</i>
<i>Stup-2: Prijevoz.....</i>	<i>10</i>
<i>Stup-3: Tehnička pomagala</i>	<i>10</i>
<i>Stup-4: Stanovanje</i>	<i>10</i>
<i>Stup-5: Osobna asistencija</i>	<i>11</i>
<i>Stup-6: Obrazovanje</i>	<i>12</i>
<i>Stup-7: Informacije</i>	<i>13</i>
<i>Stup-8: Prihodi</i>	<i>14</i>
<i>Stup-9: Zapošljavanje</i>	<i>14</i>
<i>Stup-10: Zagovaranje</i>	<i>15</i>
<i>Stup-11: Peer counselling</i>	<i>16</i>
<i>Stup-12: Zdravstvena zaštita</i>	<i>17</i>
<i>Stup-13: Podrška pri odlučivanju</i>	<i>17</i>
<i>Stup-14: Povijest filozofije neovisnog življenja</i>	<i>18</i>
<i>Stup-15: Seksualna i reproduktivna prava</i>	<i>19</i>
<i>Stup-16: Pravna pomoć</i>	<i>19</i>
<i>Stup-17: Digitalna tehnologija</i>	<i>20</i>
<i>Stup-18: Tranzicija</i>	<i>21</i>
ZAKLJUČAK.....	22
LITERATURA.....	23

1. SOIH-CENTAR NEOVISNOGA ŽIVLJENJA

SOIH-Centar neovisnoga življenja (u daljnjem tekstu: Centar) predstavlja organizaciju usmjerenu promicanju ljudskih prava, samostalnosti, dostojanstva i pune društvene uključenosti osoba s invaliditetom. Temelj rada Centra proizlazi iz filozofije neovisnoga življenja prema kojoj osobe s invaliditetom imaju pravo samostalno odlučivati o vlastitom životu, izborima, podršci i načinu sudjelovanja u zajednici.

Centar djeluje na načelima jednakosti, samoodređenja, nediskriminacije, pristupačnosti i aktivnog sudjelovanja korisnika u svim procesima donošenja odluka.

Rad Centra temelji se na:

- Konvenciji Ujedinjenih naroda o pravima osoba s invaliditetom,
- Ustavu Republike Hrvatske,
- zakonima Republike Hrvatske koji uređuju socijalnu skrb, ljudska prava i ravnopravnost osoba s invaliditetom,
- načelima pokreta neovisnoga življenja.

Osnovna svrha Centra jest pružanje teoretske podrške i podrške zasnovane na iskustvenom učenju osobama s invaliditetom kako bi se osposobile za život u zajednici na ravnopravnoj osnovi s drugim građanima, uz maksimalnu moguću autonomiju, pravo na izbor i kontrolu vlastitog življenja.

2. TEMELJNA NAČELA RADA

2.1. *Načelo neovisnoga življenja*

Neovisno življenje ne znači da osoba sve aktivnosti mora obavljati sama, već da ima pravo odlučivati o načinu života, vrsti podrške koju koristi i osobama koje joj podršku pružaju. Centar poštuje pravo svake osobe na: slobodu izbora, privatnost, samostalno donošenje odluka, život u zajednici, pristup obrazovanju, radu, kulturi i javnom životu. Utemeljen je na pravu na izbor, pravu na donošenje odluke, pravu na kontrolu, pravu na odgovornost i na pravu za pogrešku.

2.2. *Načelo Peer counsellinga*

Važan dio rada Centra temelji se na Peer counsellingu, odnosno podršci osoba s invaliditetom, koje su prihvatile svoj invaliditet, drugim osobama s invaliditetom. Takav pristup doprinosi osnaživanju korisnika, razmjeni iskustava i razvoju samopouzdanja.

2.3. *Načelo pristupačnosti*

Centar provodi edukacije o:

- fizičkoj pristupačnosti,

- komunikacijskoj pristupačnosti,
 - orijentacijskoj pristupačnosti,
 - digitalnoj pristupačnosti,
 - razumnoj prilagodbi te, kao najvišem pojmu, univerzalnom dizajnu.
- Svi programi i aktivnosti moraju biti dostupni osobama različitih vrsta invaliditeta.

2.4. *Načelo povjerljivosti*

Svi djelatnici, suradnici i volonteri Centra obvezni su čuvati povjerljivost osobnih podataka korisnika te postupati u skladu s propisima o zaštiti osobnih podataka i profesionalnoj etici.

3. **DJELATNOSTI CENTRA**

Centar provodi aktivnosti usmjerene povećanju kvalitete života osoba s invaliditetom i njihovom ravnopravnom uključivanju u društvo.

Djelatnosti Centra mogu uključivati:

3.1. *Informiranje i savjetovanje*

Korisnicima se pružaju informacije o: pravima iz sustava socijalne skrbi, osobnoj asistenciji, pristupačnosti, obrazovanju i zapošljavanju, zdravstvenoj zaštiti, mogućnostima samostalnog stanovanja, pravnoj zaštiti i ostvarivanju prava.

Savjetovanje se provodi uživo ili online kao individualno ili grupno.

3.2. *Peer counselling*

Centar organizira: individualnu podršku, grupnu podršku, radionice osnaživanja, mentorstvo novih korisnika.

3.3. *Zagovaranje prava*

Centar aktivno sudjeluje u: zaštiti prava osoba s invaliditetom, javnim kampanjama, suradnji s institucijama, praćenju provedbe zakona i politika, poticanju društvenih promjena.

3.4. *Edukacije i radionice*

Centar organizira edukacije za:

- osobe s invaliditetom,
- članove obitelji,
- stručnjake,
- poslodavce,
- obrazovne ustanove,
- javne institucije.

Teme edukacija uključuju ljudska prava, komunikaciju, pristupačnost, samostalno življenje i inkluziju.

3.5. *Podrška pri samostalnom življenju*

Centar pruža podršku korisnicima pri:

- organizaciji svakodnevnoga života,
- korištenju usluga osobne asistencije,
- stanovanju u zajednici,
- planiranju osobnih ciljeva,
- razvoju životnih vještina.

4. **PRAVA I ODGOVORNOSTI KORISNIKA**

4.1. *Prava korisnika usluga Centra*

Svaki korisnik usluga Centra ima pravo na:

- poštovanje dostojanstva i privatnosti,
- ravnopravan tretman,
- sudjelovanje u donošenju odluka,
- dostupnost informacija,
- sigurnost i zaštitu od diskriminacije,
- podnošenje pritužbi.

4.2. *Odgovornosti korisnika*

Korisnici su dužni:

- poštovati druge korisnike i djelatnike,
- pridržavati se pravila rada Centra,
- odgovorno koristiti usluge,
- pravodobno obavijestiti Centar o promjenama važnima za pružanje podrške.

5. **ETIČKA NAČELA**

Svi zaposlenici, suradnici i volonteri Centra obvezni su:

- poštovati ljudska prava korisnika,
- izbjegavati diskriminaciju i stigmatizaciju,
- djelovati profesionalno i odgovorno,
- poštovati autonomiju korisnika,
- promicati inkluziju i ravnopravnost.

Nije dopušten bilo koji oblik:

- nasilja,
- uznemiravanja,
- diskriminacije,
- zlouporabe položaja,
- povrede dostojanstva korisnika.

6. SURADNJA SA ZAJEDNICOM

Centar razvija partnerstva s:

- jedinicama lokalne i regionalne samouprave,
- ustanovama socijalne skrbi,
- zdravstvenim ustanovama,
- obrazovnim institucijama,
- organizacijama civilnoga društva,
- poslodavcima,
- međunarodnim organizacijama.

Suradnja se temelji na zajedničkom cilju stvaranja inkluzivne zajednice za sve građane.

Ovaj Vodič predstavlja temeljni okvir rada Centra neovisnoga življenja te služi kao smjernica zaposlenicima, korisnicima, suradnicima i partnerima.

Centar kontinuirano unapređuje svoj rad u skladu s potrebama korisnika, razvojem dobre prakse i međunarodnim standardima zaštite prava osoba s invaliditetom.

Svi djelatnici i suradnici dužni su se upoznati sa sadržajem ovoga Vodiča i primjenjivati njegova načela u svakodnevnom radu.

7. NEOVISNO ŽIVLJENJE

Neovisno življenje jedno je od temeljnih ljudskih prava osoba s invaliditetom i predstavlja srž suvremenog, na ljudskim pravima utemeljenog, pristupa invaliditetu. Označava pravo svake osobe da ima stvarnu kontrolu nad vlastitim životom, uključujući donošenje odluka o tome gdje će i s kim živjeti, kako će organizirati svoju svakodnevnicu, kakvu će podršku koristiti na koji će način sudjelovati u društvu (Ujedinjeni narodi, 2006.). Neovisno življenje ne znači život bez pomoći, nego život uz podršku koja je pod kontrolom same osobe, u skladu s njezinim željama, potrebama i prioritetima.

Povijesno su osobe s invaliditetom bile sustavno isključivane iz zajednice, institucionalizirane i lišene prava na samoodređenje (Barnes & Mercer, 2010.). Medicinski model invaliditeta promatrao je invaliditet kao individualni problem koji treba liječiti ili kontrolirati, što je često rezultiralo segregacijom, prisilnim smještajem u institucije i oduzimanjem pravne sposobnosti (Shakespeare, 2014.). Kao odgovor na takav pristup, nastao je pokret za neovisno življenje, predvođen samim osobama s invaliditetom, koji je naglasio da problem ne leži u osobi, nego u društvenim i okolišnim barijerama.

Europska mreža za neovisno življenje (European Network on

Independent Living – ENIL) jedna je od ključnih organizacija tog pokreta u Europi. ENIL dosljedno zagovara provedbu članka 19. Konvencije Ujedinjenih naroda o pravima osoba s invaliditetom, koji jamči pravo na neovisno življenje i uključenost u zajednicu (Ujedinjeni narodi, 2006.). Kako bi se to pravo moglo ostvariti u praksi, ENIL je razvio okvir stupova neovisnog življenja kao analitički i zagovarački alat za procjenu sustava podrške i javnih politika.

Izvorno je taj okvir obuhvaćao 12 stupova. Međutim, zbog promjena u društvu, razvoja tehnologije, demografskih promjena i dubljeg razumijevanja međusobne povezanosti ljudskih prava, ENIL je 2024. godine proširio taj okvir na 18 stupova neovisnog življenja. Time je jasno priznato da neovisno življenje zahtijeva cjelovit, sustavan i dugoročan pristup koji obuhvaća sve aspekte života osoba s invaliditetom.

18 STUPOVA NEOVISNOGA ŽIVLJENJA

Pristupačnost

Prijevoz

Tehnička pomagala

Stanovanje

Osobna asistencija

Obrazovanje

Informacije

Prihodi

Zapošljavanje

Zagovaranje

Peer Councelling

Zdravstvena zaštita

Podrška pri odlučivanju

Povijest i filozofija NŽ-a

Seksualni i reproduktivni sustav

Pravna pomoć

Digitalna tehnologija

Tranzicije

Stup-1: Pristupačnost

Pristupačnost je ključni i nezaobilazni stup neovisnog življenja, jer bez nje ostala prava – poput obrazovanja, zapošljavanja, zdravstvene zaštite, sudjelovanja u kulturi i društvenom životu – ostaju nedostižna. Za osobe s invaliditetom pristupačnost znači mogućnost samostalnog i ravnopravnog sudjelovanja u zajednici, bez ovisnosti o tuđoj pomoći.

Pristupačnost se ne odnosi samo na fizičke prilagodbe prostora, već uključuje širok spektar prilagodbi koje omogućuju jednaku dostupnost i kvalitetu života. Fizička pristupačnost obuhvaća prilagođene zgrade, javni prijevoz, prometnice, kulturne i sportske sadržaje, obrazovne ustanove i stambene prostore. Bez ovih prilagodbi osobe s invaliditetom često su fizički onemogućene za samostalno kretanje i sudjelovanje u društvu.

Jednako važna je informacijska i komunikacijska pristupačnost. Osobe s različitim vrstama invaliditeta trebaju imati pristup informacijama u formatima koje mogu razumjeti i koristiti, uključujući znakovni jezik, jednostavan jezik, vizualne prikaze i druge alternativne oblike komunikacije. Digitalna pristupačnost omogućuje korištenje web stranica, digitalnih platformi i online usluga pomoću čitača ekrana, zvučnih prikaza ili prilagođenih tipkovnica. Na taj način tehnologija postaje alat koji potiče neovisnost, uključuje osobe s invaliditetom u obrazovanje, zapošljavanje i društvene aktivnosti te smanjuje osjećaj izolacije.

Nepristupačnost, s druge strane, vodi do socijalne izolacije, ovisnosti o drugima i isključenosti iz svakodnevnog života. Osobe s invaliditetom često se suočavaju s barijerama koje ograničavaju kretanje, pristup informacijama, rad, obrazovanje i slobodno vrijeme, što ozbiljno ugrožava njihova temeljna ljudska prava. Kako ističu Širanović i suradnici (2024), istraživanja stavova prema osobama s invaliditetom pokazuju da društvena inkluzija ostaje proces koji zahtijeva sustavno uklanjanje barijera u svim segmentima života, čime se izravno utječe na kvalitetu života i ravnopravnost.

ENIL ističe da pristupačnost mora biti zasnovana na načelima univerzalnog dizajna, što znači da se prostori, proizvodi i usluge planiraju od samog početka tako da ih mogu koristiti svi ljudi, neovisno o njihovim sposobnostima. Pristupačnost je, dakle, ne samo tehničko pitanje, nego i temeljna društvena odgovornost, jamstvo ljudskih prava i preduvjet ravnopravnog društva.

Za osobe s invaliditetom pristupačnost znači slobodu kretanja, mogućnost samostalnog obavljanja svakodnevnih aktivnosti, pristup obrazovanju i zapošljavanju, te aktivno sudjelovanje u društvenom i kulturnom životu. Omogućuje im da preuzmu kontrolu nad vlastitim životom, donose odluke, razvijaju potencijal i budu vidljive i uključene članice i članovi zajednice. Bez pristupačnosti, prava osoba s invaliditetom ostaju samo deklarativna i nedostižna. Stoga je pristupačnost temelj neovisnog življenja i ključni preduvjet za stvarnu jednakost i inkluziju u društvu.

Stup-2: Prijevoz

Prijevoz je ključni stup neovisnog življenja jer omogućuje slobodu kretanja i sudjelovanje u zajednici. Bez pristupačnog prijevoza osobe s invaliditetom često ostaju zatvorene u vlastitim domovima, ovisne o drugima i isključene iz društvenog života. Prijevoz je povezan s ostvarivanjem prava na obrazovanje, zapošljavanje, zdravstvenu skrb i društvenu participaciju.

Pristupačan prijevoz mora biti dostupan u svim dijelovima zemlje, uključujući ruralna i udaljena područja. On mora biti fizički prilagođen, financijski pristupačan i informacijski razumljiv. To uključuje niskopodna vozila, rampe, dizala, zvučne i vizualne najave te jasne i dostupne informacije o rutama i voznim redovima.

Osim infrastrukture, važnu ulogu ima i educirano osoblje koje razumije potrebe osoba s invaliditetom i pruža podršku na način koji ne narušava dostojanstvo. Nepristupačan prijevoz često dovodi do socijalne izolacije, gubitka radnih prilika i ograničenog pristupa uslugama.

ENIL naglašava da prijevoz nije luksuz, već osnovna javna usluga. Bez njega neovisno življenje postaje nemoguće, a pravo na slobodu kretanja ozbiljno ugroženo.

Stup-3: Tehnička pomagala

Tehnička pomagala i asistivna tehnologija omogućuju osobama s invaliditetom veću samostalnost i kontrolu nad svakodnevnim životom. Ona uključuju pomagala za kretanje, sluh, vid, komunikaciju i druge funkcije, kao i suvremene digitalne tehnologije. Kvalitetna pomagala izravno utječu na mogućnost samostalnog funkcioniranja, što je prepoznato kao temeljni čimbenik dobrobiti (Svjetska zdravstvena organizacija, 2019).

Pravodobna dostupnost tehničkih pomagala presudna je za neovisno življenje. Dugotrajni administrativni postupci, visoki troškovi i ograničen izbor pomagala često dovode do dodatne ovisnosti i frustracije. Pomagala moraju biti prilagođena individualnim potrebama osobe, a ne standardizirana prema sustavu (MacLachlan i sur., 2018).

Asistivna tehnologija ima sve važniju ulogu u suvremenom društvu jer omogućuje pristup informacijama, obrazovanju i zapošljavanju. ENIL ističe da tehnička pomagala nisu privilegija, već sredstvo ostvarivanja ljudskih prava. Njihova dostupnost izravno je povezana s pravom na neovisno življenje.

Stup-4: Stanovanje

Stanovanje je jedan od ključnih stupova neovisnog življenja jer predstavlja temelj sigurnosti, privatnosti i dostojanstva. Osobe s invaliditetom imaju pravo same odlučiti gdje, kako i s kim će živjeti, na ravnopravnoj osnovi s drugima. To pravo uključuje život u zajednici, a ne u institucijama ili segregiranim oblicima smještaja.

Nepristupačno, nepriuštivo ili neadekvatno stanovanje često dovodi do institucionalizacije stoga je upravo stanovanje jedan od glavnih koraka prema deinstitutionalizaciji osoba s invaliditetom. Kako ističu Tarandek i Leutar (2017), prostorna pristupačnost i stabilni uvjeti stanovanja izravno su povezani s kvalitetom života i stupnjem samostalnosti u svakodnevnom funkcioniranju osoba s invaliditetom.

Stoga se naglašava potreba razvoja pristupačnih i financijski prihvatljivih stambenih rješenja u zajednici, uz odgovarajuću podršku. Stanovanje mora biti prilagođeno potrebama osobe.

Stan nije samo fizički prostor, već mjesto gdje osoba gradi odnose, identitet i osjećaj pripadnosti. Bez stabilnog, sigurnog i pristupačnog stanovanja neovisno življenje osoba s invaliditetom nije moguće jer upravo stanovanje predstavlja temelj osobne autonomije, privatnosti i svakodnevne kontrole nad vlastitim životom. Pravo na stanovanje usko je povezano s pravom na privatni i obiteljski život, budući da samo u vlastitom domu osoba može slobodno donositi odluke o načinu života, odnosima, intimnosti i sudjelovanju u zajednici, bez nadzora, prisile ili institucionalnih ograničenja.

Stup-5: Osobna asistencija

Ovaj koncept temelji se na principu da svaka osoba ima pravo upravljati podrškom koja joj je potrebna za svakodnevno funkcioniranje, umjesto da bude pasivni primatelj usluga. U središtu osobne asistencije nalazi se kontrola korisnika nad samom uslugom, što podrazumijeva mogućnost izbora osobnog asistenta, samostalnog odlučivanja o vlastitom danu - gdje će ići, što će raditi, itd.

Osobni asistenti obavljaju širok spektar zadataka, uključujući osobnu njegu, pomoć u kretanju, komunikaciji, obrazovanju, zapošljavanju, kulturnim i društvenim aktivnostima. Ovi oblici podrške omogućuju osobama s invaliditetom da sudjeluju u svim aspektima društvenog života, smanjujući potrebu za institucionalnom skrbi i ovisnošću o članovima obitelji. Na taj način osobna asistencija postaje ključni instrument za ostvarivanje prava na samoodređenje, autonomiju i jednakost.

ENIL jasno razlikuje osobnu asistenciju od tradicionalnih usluga skrbi. Osobna asistencija je usluga koja omogućuje aktivno sudjelovanje korisnika u odlučivanju o vlastitom životu, što nije zamjena za institucionalnu skrb, već sredstvo za ostvarivanje prava na neovisno življenje, socijalnu inkluziju i participaciju u zajednici.

Kvalitetan sustav osobne asistencije smanjuje institucionalizaciju, čime se promovira deinstitutionalizacija i podržava inkluzivno društvo u kojem osobe s invaliditetom imaju jednaku mogućnost obrazovanja i zapošljavanja (Zakon o osobnoj asistenciji, 2023). Sustav osobne asistencije temeljen na izboru, fleksibilnosti i odgovornosti prema korisniku stoga

postaje ključni instrument u ostvarivanju ljudskih prava, sukladno Konvenciji Ujedinjenih naroda o pravima osoba s invaliditetom.

Rezultati istraživanja provedenih u Hrvatskoj, uključujući Evaluaciju pružanja usluge osobne asistencije (Ministarstvo rada, mirovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike, 2020) te analize zadovoljstva korisnika (Društvo multiple skleroze Zagrebačke županije, 2024), nedvojbeno pokazuju kako osobe koje koriste osobnu asistenciju izvještavaju o višim razinama zadovoljstva životom, veće autonomije i boljeg osjećaja pripadnosti zajednici u usporedbi s osobama smještenim u institucije ili onima koje se oslanjaju isključivo na obiteljsku skrb.

Akademске analize razvoja socijalnih usluga u Hrvatskoj (npr. Valjetic, 2025) potvrđuju da sustav osobne asistencije pridonosi socijalnoj održivosti zajednice jer omogućuje održavanje aktivnog sudjelovanja osoba s invaliditetom u radnoj snazi i društvenim aktivnostima, transformirajući korisnike iz pasivnih primatelja skrbi u aktivne članove zajednice. Također, osobna asistencija doprinosi i socijalnoj održivosti zajednice jer omogućuje održavanje aktivnog sudjelovanja osoba s invaliditetom u radnoj snazi i društvenim aktivnostima, što je ključno za promicanje jednakih mogućnosti i inkluzije.

U konačnici, osobna asistencija ne predstavlja samo oblik podrške u svakodnevnim aktivnostima, već ključni princip socijalne politike i ljudskih prava. Ona omogućuje ostvarivanje slobode izbora, samostalnosti i punog sudjelovanja u društvu, istovremeno podržavajući deinstitucionalizaciju i transformaciju tradicionalnog sustava skrbi. Stoga je razvoj održivog i kvalitetnog sustava osobne asistencije temelj za inkluzivno, pravedno i demokratsko društvo.

Stup-6: Obrazovanje

Obrazovanje predstavlja temelj za dugoročnu neovisnost, socijalnu uključenost i kvalitetu života osoba s invaliditetom. Pristup obrazovanju omogućuje stjecanje znanja, vještina, kompetencija i samopouzdanja koji su neophodni za samostalno življenje, profesionalnu integraciju i aktivno sudjelovanje u društvenim, kulturnim i političkim procesima. Bez adekvatnog obrazovanja, osobe s invaliditetom često se suočavaju s višestrukim barijerama koje ograničavaju njihovu autonomiju i mogućnosti ostvarivanja osnovnih ljudskih prava.

Inkluzivno obrazovanje prepoznaje različite potrebe i potencijale učenika te nastoji osigurati jednak pristup prilikama (Vican i Karamatic Brčić, 2013). Uključivanje djece s teškoćama u razvoju u redovne obrazovne programe, uz primjenu razumnih prilagodbi i podrške, doprinosi smanjenju segregacije i potiče socijalnu interakciju, međusobno razumijevanje i osjećaj pripadnosti zajednici. Suprotno tome, segregirani sustavi obrazovanja često produbljuju socijalnu isključenost, stereotipe i

nejednakost, ograničavajući profesionalne i osobne mogućnosti osoba s invaliditetom (Vican i Karamatić Brčić, 2013).

ENIL ističe potrebu za obrazovnim sustavom koji je pristupačan, otvoren, demokratičan, fleksibilan i prilagođen individualnim potrebama učenika i studenata. To uključuje:

- Podršku u učenju, uključujući pomoćnike u nastavi, pomoć u korištenju tehnologije i individualizirane planove obrazovanja.
- Pristupačne obrazovne materijale, primjerice digitalne udžbenike kompatibilne s čitačima ekrana, titlove za video materijale i prilagođene nastavne alate.

Važno je naglasiti da obrazovanje ne smije biti uvjetovano vrstom ili stupnjem invaliditeta. Svi učenici i studenti moraju imati jednaku mogućnost pristupa svim razinama obrazovanja, od predškolskog i osnovnog, preko srednjeg i visokog obrazovanja, pa sve do cjeloživotnog učenja i profesionalnog usavršavanja.

Cjeloživotno učenje postaje ključni element u održavanju neovisnosti i profesionalne konkurentnosti osoba s invaliditetom. Formalno obrazovanje, kao što su školski i visokoškolski programi, mora se nadopunjavati neformalnim oblicima učenja, uključujući radionice, tečajeve, online edukacije i programe osposobljavanja za rad. Takav pristup omogućuje kontinuirani razvoj kompetencija, prilagodbu promjenama na tržištu rada i aktivno sudjelovanje u društvenim procesima.

Kvalitetno obrazovanje za osobe s invaliditetom ima višestruke društvene i ekonomske učinke. Omogućuje veću samostalnost, smanjuje potrebu za institucionalizacijom, povećava zapošljivost i doprinosi inkluzivnom društvu. Uključivanje osoba s invaliditetom u obrazovne sustave također doprinosi promjeni percepcije društva, razbijanju stereotipa i stvaranju okruženja koje cijeni različitost i jednakost.

Stup-7: Informacije

Pristup informacijama i komunikaciji temelj je donošenja informiranih odluka, samostalnog djelovanja i aktivnog sudjelovanja u društvu. Osobe s invaliditetom moraju imati pristup informacijama na način koji im je razumljiv i dostupan; bez toga ne mogu ostvarivati svoja prava niti sudjelovati u demokratskim procesima.

Informacije trebaju biti dostupne u različitim formatima, uključujući znakovni jezik, lako čitljive formate i digitalno pristupačne sadržaje. Takve prilagodbe omogućuju ravnopravan pristup informacijama, smanjuju ovisnost i povećavaju autonomiju.

Komunikacijske barijere, iako često nevidljive, imaju duboke posljedice: ograničavaju obrazovanje, zapošljavanje i socijalnu participaciju te povećavaju ovisnost o drugim osobama ili institucijama (Tarandek i

Leutar, 2017). ENIL naglašava da pristup informacijama nije tehničko pitanje, već temelj ljudskih prava i slobode izbora. U suvremenom društvu, gdje informacije predstavljaju ključ moći, njihova nepristupačnost vodi u isključenost i ovisnost.

Stup-8: Prihodi

Osiguravanje dostojnih prihoda i materijalne sigurnosti ključan je element za smanjenje rizika od siromaštva, socijalne isključenosti i ovisnosti (Bađun, 2026). Socijalna zaštita, naknade i programi za smanjenje siromaštva omogućuju osobama s invaliditetom pristup potrebnim uslugama, pomagalima i resursima koji su nužni za neovisno življenje i ravnopravno sudjelovanje u društvu.

Socijalna zaštita obuhvaća više dimenzija: pristup zdravstvenim uslugama, obrazovanju, zapošljavanju i drugim društvenim pravima. Time se osigurava da osobe s invaliditetom mogu ravnopravno sudjelovati u zajednici i koristiti prava koja im pripadaju.

Dostojni prihodi omogućuju osobama s invaliditetom da zadovolje osnovne životne potrebe, uključe se u društvene i kulturne aktivnosti te aktivno participiraju na tržištu rada. Osim ekonomskog učinka, materijalna sigurnost ima i psihosocijalni značaj: povećava osjećaj autonomije, samopouzdanja i kontrole nad vlastitim životom, smanjujući ovisnost o institucionalnoj skrbi ili članovima obitelji.

Programi socijalne zaštite i naknade trebaju biti fokusirani na individualne potrebe korisnika, omogućujući fleksibilnosti prilagodbu različitim oblicima invaliditeta. To uključuje:

- financijsku potporu za pomagala i asistivnu tehnologiju;
- dodatke za obrazovanje i profesionalno osposobljavanje;
- programe podrške za zapošljavanje i samozapošljavanje;
- mjere koje potiču neovisnost i aktivno sudjelovanje u zajednici.

Sveobuhvatni pristup socijalnoj zaštiti i osiguravanju prihoda nije samo ekonomsko pitanje, već temelj ljudskih prava i jednakosti, koji omogućuje osobama s invaliditetom da ostvare punu autonomiju i ravnopravnu uključenost u društvo. Sustavi koji integriraju financijsku sigurnost i pristup potrebnim uslugama direktno doprinose deinstitutionalizaciji i smanjenju socijalne marginalizacije.

Stup-9: Zapošljavanje

Zapošljavanje je jedan od ključnih načina ostvarivanja ekonomske neovisnosti, društvene uključenosti i osobnog razvoja. Rad omogućuje osobama s invaliditetom da aktivno doprinesu društvu, razvijaju svoje potencijale i ostvare financijsku sigurnost (Širanović et al., 2024). Ipak, stope nezaposlenosti među osobama s invaliditetom i dalje su znatno

više nego u općoj populaciji, što ukazuje na postojanje brojnih sustavnih prepreka (Bađun, 2026).

Glavne prepreke uključuju diskriminaciju, predrasude i nepristupačna radna okruženja. Osobe s invaliditetom suočavaju se s pretpostavkom da nisu sposobne za rad, bez obzira na svoje obrazovanje, vještine ili prethodno iskustvo. Takvi stavovi ne samo da ograničavaju mogućnosti zapošljavanja, već i negativno utječu na samopouzdanje i motivaciju pojedinaca.

Pravo na zapošljavanje uključuje osiguravanje razumnih prilagodbi radnog mjesta, fleksibilnih uvjeta rada i pristupa profesionalnoj rehabilitaciji. Zapošljavanje bi trebalo biti ostvareno na otvorenom tržištu rada, uz jednaka prava, obveze i mogućnosti napredovanja kao i za sve ostale radnike. To znači da radno mjesto mora biti fizički i organizacijski prilagođeno, a poslodavci bi trebali biti educirani o inkluzivnim praksama i prednostima raznolikosti u radnoj snazi.

Rad nije samo izvor prihoda; on predstavlja i važan dio identiteta, osjećaja pripadnosti i društvenog života. Sudjelovanje u radnoj zajednici omogućuje osobama s invaliditetom da izgrade profesionalne vještine, ostvare socijalne kontakte i doprinesu zajednici na ravnopravan način. Bez mogućnosti zapošljavanja, neovisno življenje i uključivanje u društvo ostaju nepotpuni, a potencijal osoba s invaliditetom često ostaje neiskorišten.

Osiguravanje pristupačnih i inkluzivnih radnih mjesta stoga nije samo pitanje pojedinačnih prava, već i društvene pravde i ekonomskog razvoja. Ulaganje u zapošljavanje osoba s invaliditetom donosi višestruke koristi: povećava socijalnu uključenost, smanjuje ovisnost o socijalnoj pomoći i doprinosi stvaranju pravednijeg i produktivnijeg društva (Bađun, 2026).

Stup-10: Zagovaranje

Zagovaranje prava osoba s invaliditetom predstavlja ključnu aktivnost usmjerenu na promicanje prava, interesa i potreba osoba s invaliditetom (Tarandek i Leutar, 2017). To uključuje podizanje svijesti javnosti, informiranje i educiranje društva o pravima osoba s invaliditetom, kao i razbijanje stereotipa i predrasuda koje mogu ograničavati njihovu uključenost u društvo.

Zagovaranje obuhvaća i aktivno djelovanje na promjene u zakonodavstvu, politikama i svakodnevnim praksama kako bi se uklonile prepreke i diskriminacija. To uključuje predlaganje novih propisa, praćenje njihove implementacije te osiguravanje da postojeći zakoni i politike budu učinkovito primijenjeni u praksi, a sve u cilju stvaranja inkluzivnog i pristupačnog okruženja za sve osobe s invaliditetom (Bađun, 2026).

Zagovaranje može biti individualno, kada se radi o zaštiti i ostvarivanju

prava jedne osobe, ili kolektivno, kada se radi o unapređenju prava i položaja cijele zajednice osoba s invaliditetom. Kolektivno zagovaranje često uključuje rad kroz udruge, mreže i inicijative koje okupljaju osobe s invaliditetom, njihove obitelji i stručnjake, te se fokusira na rješavanje sistemskih problema koji utječu na život velikog broja ljudi.

Osim pravnih i institucionalnih aspekata, zagovaranje uključuje i svakodnevne akcije poput javnih kampanja, medijskih nastupa, radionica i edukacija, kojima se povećava razumijevanje

Društva o potrebama i potencijalima osoba s invaliditetom. Kroz sve ove aktivnosti, zagovaranje ne samo da štiti prava osoba s invaliditetom, već im omogućuje aktivno sudjelovanje u društvu, ravnopravnost i potpunu socijalnu uključenost.

Stup-11: Peer counselling

Podrška osoba s istim iskustvom temelji se na dijeljenju iskustava, savjeta i resursa među osobama koje prolaze kroz slične životne situacije. Takav oblik podrške posebno je učinkovit jer omogućuje razmjenu informacija i strategija koje su provjerene u stvarnom životu, čime se povećava relevantnost i praktična vrijednost savjeta (Repper & Carter, 2011).

U Peer counsellingu, osobe koje imaju iskustvo s određenim izazovom (npr. kronična bolest, ovisnost, mentalno zdravlje, suočavanje s invaliditetom) pružaju savjetovanje i emocionalnu podršku svojim vršnjacima. Ključne karakteristike Peer counsellinga uključuju:

- emocionalnu podršku - pruža osjećaj razumijevanja i empatije jer savjetnik razumije kroz što osoba prolazi iz vlastitog iskustva.
- smanjenje osjećaja izolacije - osobe se osjećaju povezano i shvaćeno, što smanjuje osjećaj usamljenosti i stigme.
- poticaj osnaživanju i samopouzdanju - kroz dijeljenje iskustava i strategija prevladavanja izazova, osobe jačaju svoju samostalnost i vještine suočavanja.
- razmjena praktičnih resursa i informacija - vršnjaci često imaju konkretne savjete i resurse koji nisu uvijek dostupni kroz formalne institucije.

Peer counselling može biti organiziran:

- Formalno, kroz programe, udruge, škole, centri za mentalno zdravlje ili rehabilitacijske ustanove, gdje su savjetnici vršnjaci posebno obučeni.
- Neformalno, kroz grupe prijatelja, zajednice ili online forume, gdje podrška proizlazi iz međusobnog iskustva i zajedničkog dijeljenja znanja.

Peer counselling se pokazuje izuzetno učinkovitim metodom u

prevenciji, podršci i rehabilitaciji, jer kombinira stručnu podršku s osobnim razumijevanjem i motivacijom.

Stup-12: Zdravstvena zaštita

Zdravstvena zaštita jedan je od ključnih stupova neovisnog življenja jer omogućuje očuvanje zdravlja, funkcionalnosti i samostalnosti osobe (Tarandek i Leutar, 2017). Obuhvaća preventivne, dijagnostičke i terapijske usluge koje su prilagođene individualnim potrebama. Preventivne mjere, poput redovitih pregleda i edukacije o zdravom životu, smanjuju rizik od razvoja bolesti, dok dijagnostičke i terapijske usluge omogućuju pravovremeno otkrivanje i liječenje zdravstvenih problema.

Jednako važna je rehabilitacija i pristup pomoćnim uređajima i tehničkim pomagalima (npr. invalidska kolica i slušni aparati) ključni su za samostalnost i kvalitetu života (Tarandek i Leutar, 2017). Oni omogućuju osobama veću samostalnost, funkcionalnu sposobnost i kvalitetu života te olakšavaju svakodnevno sudjelovanje u društvu.

Zdravstveni sustavi trebaju biti organizirani tako da uklanjaju sve prepreke koje otežavaju pristup skrbi. To uključuje: fizičke prepreke, poput neadekvatno prilagođenih prostora; komunikacijske prepreke, uključujući nedostatak informacija na razumljiv način ili u obliku prilagođenom osobama s invaliditetom; orijentacijske prepreke unutar ustanova; digitalne prepreke koje ograničavaju pristup telemedicini ili online narudžbama; te administrativne prepreke poput složenih obrazaca i nedostatka podrške pri ostvarivanju prava.

Integracija zdravstvene zaštite u okvir neovisnog življenja znači da osobe samo da primaju potrebnu medicinsku skrb, nego i razvijaju vještine samostalnog upravljanja svojim zdravljem, imaju pristup resursima i podršci kada im je potrebna, te aktivno sudjeluju u donošenju odluka koje se tiču njihovog zdravlja i dobrobiti (Tarandek i Leutar, 2017).

Stup-13: Podrška pri odlučivanju

Podrška pri odlučivanju je koncept koji omogućuje osobama s invaliditetom, posebno osobama s intelektualnim teškoćama, da zadrže pravo i kontrolu nad vlastitim odlukama, uz pomoć pouzdanih osoba, profesionalaca ili mreže podrške. Cilj ove podrške nije preuzimanje odluka, nego olakšavanje procesa odlučivanja kako bi osoba mogla donositi informirane i samostalne odluke (Šajfar, 2023).

Ovaj pristup uključuje pružanje savjetovanja i emocionalne podrške, kako bi osobe imale pomoć u promišljanju svojih opcija, procjeni rizika i prednosti, te u suočavanju s posljedicama svojih odluka. Informacije se prilagođavaju sposobnostima osobe - koriste se jednostavan jezik, vizualni prikazi i simboli, kako bi sve bilo razumljivo. Osim toga, podrška uključuje detaljno objašnjenje svih dostupnih opcija i njihovih posljedica, bez nametanja tuđih stavova, čime se poštuje volja i preferencije same osobe.

Podrška pri odlučivanju također jača samopouzdanje i kompetencije osoba, pomažući im da razviju vještine kritičkog razmišljanja, samostalnog prosuđivanja i preuzimanja odgovornosti za vlastite odluke (Šajfar, 2023). U okviru ovog pristupa često se koristi mreža podrške koja uključuje članove obitelji, prijatelje, mentore ili stručnjake, kako bi osoba imala pouzdane izvore informacija i savjeta.

Ovaj pristup ključan je za neovisno življenje jer omogućuje osobama da aktivno upravljaju svojim životom, koriste resurse i podršku prema vlastitim potrebama, a da pritom njihova volja nije zamijenjena odlukama drugih. Podrška pri odlučivanju stvara uvjete za informirano, slobodno i svjesno odlučivanje, jača autonomiju i aktivno sudjelovanje u svim životnim područjima, od financijskih i zdravstvenih odluka do obrazovanja i socijalnog uključivanja.

Stup-14: Povijest filozofije neovisnog življenja

Pokret neovisnog življenja (NŽ) razvijen je u 1960-ima i 1970-ima u Sjedinjenim Američkim Državama, prvenstveno kroz inicijative osoba s tjelesnim invaliditetom koje su napustile institucije i aktivno tražile samostalnost u vlastitom životu. Ovaj pokret bio je odgovor na dugogodišnje isključivanje i institucionalizaciju, te je imao za cilj osnažiti osobe s invaliditetom da preuzmu kontrolu nad svojim životom (Tarandek i Leutar, 2017). Povijest neovisnog življenja usko je povezana s borbom za pristup obrazovanju, zapošljavanju, prijevozu i tehnologiji, odnosno resursima koji omogućuju funkcionalnu samostalnost i aktivno sudjelovanje u društvu.

Filozofija pokreta temelji se na principu da osobe s invaliditetom imaju pravo na kontrolu nad vlastitim životom i odlukama, bez obzira na stupanj ili vrstu invaliditeta. Naglašava važnost jednakosti, inkluzije i uklanjanja svih barijera - fizičkih, socijalnih, institucionalnih, orijentacijskih, digitalnih i komunikacijskih. Cilj ove filozofije je stvaranje društva u kojem osobe s invaliditetom imaju iste mogućnosti za sudjelovanje, odlučivanje i samostalno življenje kao i svi drugi, uz odgovarajuću podršku kada je potrebna.

- U središtu filozofije stoje ključna prava i principi koji osnažuju osobu:
- pravo na izbor - svaka osoba ima pravo odlučivati o vlastitom životu i odabiru načina života.
 - donošenje odluke - osoba samostalno procjenjuje opcije i donosi odluke koje odgovaraju njezinim potrebama i vrijednostima.
 - kontrola vlastitog života - pojedinac zadržava upravljačku ulogu nad vlastitim svakodnevnim aktivnostima i dugoročnim planovima.
 - odgovornost za donošenje odluka - osobe preuzimaju odgovornost za posljedice svojih odluka, što jača samostalnost i osnaživanje.
 - pravo na pogrešku - priznaje se da je pogreška prirodni dio učenja i života te dane ovisnost uključuje i mogućnost učiti iz vlastitih iskustava.

Ovi principi osiguravaju da pokret neovisnog življenja ne promiče samo fizičku samostalnost, već i osnaživanje, samopouzdanje i aktivno sudjelovanje u društvu, stvarajući uvjete u kojima osobe s invaliditetom imaju stvarnu kontrolu nad svojim životom i pravu na samostalno odlučivanje.

Stup-15: Seksualna i reproduktivna prava

Osobe s invaliditetom imaju pravo na pristup informacijama o seksualnom zdravlju, reprodukciji i planiranju obitelji, što je temelj za informirano i samostalno donošenje odluka. Pravo na intimnost i autonomiju podrazumijeva mogućnost da svaka osoba samostalno odlučuje o vlastitom tijelu, seksualnim iskustvima i reproduktivnim pitanjima, bez prisile, diskriminacije ili nametnutih ograničenja (Svjetska zdravstvena organizacija, 2009).

Kako bi ovo pravo bilo u potpunosti ostvarivo, edukacija i podrška moraju biti prilagođene individualnim potrebama. To uključuje korištenje jednostavnog jezika, vizualnih materijala, simbola ili drugih metoda koje olakšavaju razumijevanje i omogućuju osobi da potpuno shvati informacije. Podrška također može uključivati savjetovanje, mentorstvo ili Peer counselling, pri čemu osobe dobivaju pomoć u promišljanju svojih opcija, razumijevanju posljedica i donošenju odluka koje su u skladu s njihovim vrijednostima i željama.

Ovaj pristup osnažuje osobe s invaliditetom, poštuje njihovu autonomiju i omogućuje im aktivno sudjelovanje u vlastitom seksualnom i reproduktivnom zdravlju. Također pridonosi smanjenju stigme i diskriminacije, jer potiče otvoren dijalog o seksualnosti i reproduktivnim pravima, čime se stvara uključivo i podržavajuće okruženje u kojem svaka osoba može donositi informirane odluke o vlastitom životu i tijelu.

Stup-16: Pravna pomoć

Pravna pomoć ključna je za osnaživanje osoba s invaliditetom i osiguravanje da njihova prava budu zaštićena i ostvariva u praksi (Tarandek i Leutar, 2017). To uključuje pružanje pristupačne i prilagođene pravne podrške koja omogućuje osobama da razumiju svoja prava i koriste ih u svakodnevnom životu. Pristup pravnoj pomoći mora biti inkluzivan i dostupan, uz korištenje jednostavnog jezika, vizualnih materijala ili drugih prilagodbi koje olakšavaju razumijevanje i sudjelovanje u pravnim procesima.

Pravna pomoć uključuje nekoliko ključnih aspekata:

1. zastupanje u sudskim i upravnim postupcima – osobe s invaliditetom imaju pravo na pravnu podršku u sudskim postupcima, pritužbama i ostvarivanju prava na žalbu, osobito u slučajevima diskriminacije, kršenja ljudskih prava ili nepravednog tretmana. Pravna zastupljenost

osigurava da osobe mogu efikasno braniti svoja prava i pristupiti pravdi (Bađun, 2026).

2. savjetovanje o zakonima, pravima i obvezama – pravna pomoć uključuje pružanje informacija o relevantnim zakonima, propisima i pravnim okvirima koji se odnose na prava osoba s invaliditetom. To omogućuje korisnicima da razumiju svoja prava i obveze te da donose informirane odluke u različitim životnim situacijama (Tarandek i Leutar, 2017).
3. pomoć u pristupu javnim i privatnim uslugama - pravna podrška također obuhvaća pomoć u ostvarivanju prava na socijalne, zdravstvene, obrazovne i druge javne ili privatne usluge. Pravna podrška može pomoći u rješavanju problema s administrativnim procedurama, pristupom dokumentima i ostvarivanju prava u praksi.

Cilj pravne pomoći je osigurati jednakost i uklanjanje prepreka, omogućiti osobama s invaliditetom da samostalno i svjesno ostvaruju svoja prava, te osnažiti ih za aktivno sudjelovanje u društvu. Pravna pomoć je stoga neodvojiv dio šire strategije podrške u okviru neovisnog življenja, jer omogućuje osobama da zaštite svoja prava, donose informirane odluke i pristupaju pravednom tretmanu u svim aspektima života.

Stup-17: Digitalna tehnologija

Digitalna tehnologija igra ključnu ulogu u osnaživanju osoba s invaliditetom i poticanju njihovog uključivanja u sve aspekte društvenog života (Vanderheiden, 2018). Pristupačne web stranice i digitalne platforme, razvijene prema standardima pristupačnosti, omogućuju korištenje čitača ekrana, zvučnih prikaza, prilagođenih tipkovnica i drugih asistivnih tehnologija. Takva rješenja osiguravaju da osobe s različitim vrstama invaliditeta mogu pristupiti informacijama, uslugama i resursima bez prepreka.

Korištenje digitalnih tehnologija doprinosi inkluziji u obrazovanju i zapošljavanju, omogućuje pristup online edukacijama, prilagođenim radnim alatima i programima profesionalnog razvoja, čime se otvaraju nove mogućnosti za osamostaljivanje i napredovanje. Osim toga, tehnologija smanjuje osjećaj izolacije jer omogućuje održavanje kontakta s obitelji, prijateljima i zajednicama, sudjelovanje u online grupama podrške i društvenim mrežama, čime se jača socijalna povezanost.

Digitalni alati također omogućuju pristup informacijama o pravima, socijalnim i zdravstvenim uslugama, edukaciji i programima podrške, čime se osobe osnažuju za samostalno donošenje odluka i upravljanje vlastitim životom. Korištenje tehnologije podržava samoodređenje i autonomiju, jer osobe mogu same planirati aktivnosti, pratiti vlastiti napredak, komunicirati i upravljati osobnim resursima (Vanderheiden, 2018).

Sveobuhvatno, digitalna tehnologija predstavlja ključni alat za ostvarivanje principa neovisnog življenja. Pristupačne tehnologije uklanjaju prepreke, potiču aktivno sudjelovanje u obrazovanju, zapošljavanju i društvenom životu, te osnažuju osobe invaliditetom da donose informirane odluke, čime značajno doprinose inkluzivnom i ravnopravnom društvu.

Stup-18: Tranzicije

Osobe s invaliditetom tijekom života mogu se suočavati s različitim preprekama koje otežavaju samostalan život, osobito u periodima važnih prijelaza ili tranzicija. Ti prijelazi često donose promjene u okruženju, odgovornostima i dostupnim resursima, zbog čega je pružanje adekvatne podrške ključno za očuvanje neovisnosti i kvalitetnog života.

Ključni prijelazi uključuju:

- Prijelaz iz djetinjstva u adolescenciju, kada se mijenjaju obrazovne, socijalne i emocionalne potrebe te se razvijaju vještine samostalnog odlučivanja i samopouzdanja.
- Prijelaz iz adolescencije u odraslu dob, koji uključuje prelazak na viši stupanj obrazovanja, traženje zapošljavanja, upravljanje financijama i preuzimanje odgovornosti za vlastiti život.
- Prijelaz iz odrasle dobi u stariju dob, gdje se mogu pojaviti promjene u zdravlju, smanjenje fizičkih sposobnosti i potreba za novim oblicima podrške i asistencije.
- Prijelazi između različitih razina obrazovanja te s obrazovanja na tržište rada, koji zahtijevaju planiranje, mentorstvo i pristup resursima kako bi se osiguralo da osobe s invaliditetom mogu ostvariti profesionalni razvoj i uključivanje u radnu zajednicu.

Osiguravanje odgovarajućih mjera i podrške tijekom svih životnih faza ključno je za omogućavanje neovisnog življenja. To uključuje individualizirane planove tranzicije, pristup informacijama i edukaciji, asistenciju u socijalnim i profesionalnim situacijama, pristupačne tehnologije, podršku pri odlučivanju i Peer counselling. Pravilno planirane i prilagođene tranzicije omogućuju osobama s invaliditetom da kontinuirano razvijaju vještine samostalnog života, zadrže kontrolu nad vlastitim odlukama i uspješno se uključuju u društvo u svim fazama života.

ZAKLJUČAK

Koncept 18 stupova neovisnog življenja predstavlja sveobuhvatan okvir koji omogućuje osobama s invaliditetom razvijanje samostalnosti, kontrolu nad vlastitim životom i aktivno sudjelovanje u društvu. Svaki stup odražava različito područje života - od zdravlja, obrazovanja i zapošljavanja, preko socijalne uključenosti, pristupa informacijama i tehnologiji, do prava na intimnost, reproduktivnu autonomiju i pravnu zaštitu. Zajedno, oni stvaraju strukturu koja omogućuje osnaživanje, samopouzdanje i samoodređenje.

Edukacija o stupovima neovisnog življenja i detaljno poznavanje istih, neophodno je za lidere u pokretu osoba s invaliditetom, voditelje socijalnih usluga, posebno usluge osobne asistencije, a najvažnije za same osobe s invaliditetom koje trebaju poznavati suštinu svakog stupa i zagovarački djelovati kako bi se ispunile sve sastavnice neovisnog življenja.

Primjena ovog koncepta u praksi podrazumijeva uklanjanje svih fizičkih, komunikacijskih, orijentacijskih, digitalnih, administrativnih i socijalnih prepreka koje ograničavaju mogućnosti osoba s invaliditetom. Važno je prepoznati da neovisno življenje ne znači izolaciju ili potpuno samostalno funkcioniranje, već uključuje pristup odgovarajućoj podršci, poput podrške pri odlučivanju, edukacije, pravne pomoći i asistivne tehnologije, koja osigurava da osobe zadrže kontrolu nad svojim odlukama i svakodnevnim životom.

Koncept također ističe važnost kontinuiranih tranzicija kroz različite životne faze - od djetinjstva do starije dobi, uključujući prijelaze između obrazovanja i tržišta rada - te osigurava da osobe s invaliditetom imaju podršku u svakom ključnom trenutku života. Na taj način se omogućuje da neovisno življenje bude održivo, otvoreno, inkluzivno i prilagođeno individualnim potrebama.

Sveukupno, 18 stupova neovisnog življenja pruža temelj za društvo koje poštuje prava i autonomiju osoba s invaliditetom, omogućuje im pristup resursima, edukaciji i informacijama, te stvara uvjete u kojima svaka osoba može razvijati svoj potencijal i živjeti život u skladu sa svojim željama i sposobnostima. Ovaj okvir nije samo set principa, nego praktičan vodič za izgradnju društva jednakih mogućnosti, gdje svaka osoba s invaliditetom može ostvariti pravo na samostalnost, uključivanje i kvalitetan život.

LITERATURA

1. Bađun, M. (ur.). (2026). *Javne politike za osobe s invaliditetom u Hrvatskoj*. Institut za javne financije.
2. Barnes, C., & Mercer, G. (2010). *Exploring disability: A sociological introduction*. Polity Press.
3. Društvo multiple skleroze Zagrebačke županije. (2024). *Zadovoljstvo korisnika uslugom osobne asistencije*.
4. MacLachlan, M., Banes, D., Bell, D., Borg, J., Donnelly, B., et al. (2018). *Assistive technology policy: A position paper from the first global research, innovation, and education on assistive technology consultation*. *Disability and Rehabilitation: Assistive Technology*, 13(5), 454–471.
5. Ministarstvo rada, mirovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike. (2020). *Evaluacija pružanja usluge osobne asistencije u Republici Hrvatskoj*.
6. Repper, J., & Carter, T. (2011). *A review of the literature on peer support in mental health services*. *Journal of Mental Health*, 20(4), 392–411.
7. Shakespeare, T. (2014). *Disability rights and wrongs revisited*. Routledge.
8. Svjetska zdravstvena organizacija. (2009). *Promoting sexual and reproductive health for persons with disabilities*.
9. Svjetska zdravstvena organizacija. (2019). *Global report on assistive technology: Summary*. WHO.
10. Šajfar, P. (2023). *Svakodnevica osoba s intelektualnim teškoćama u razdoblju deinstitucionalizacije*. *Socijalna ekologija*, 15(2), 145–162.
11. Širanović, A., i sur. (2024). *Koliko smo zapravo inkluzivno društvo? Spoznaje vezane uz percepciju i stavove prema osobama s invaliditetom*. *Društvena istraživanja*, 33(2), 209–228.
12. Tarandek, T., i Leutar, Z. (2017). *Neki aspekti neovisnog življenja osoba s invaliditetom*. *Hrvatska revija za rehabilitacijska istraživanja*, 53(2), 1–13.
13. Ujedinjeni narodi. (2025). *Konvencija o pravima osoba s invaliditetom (KPOSI)*.
14. Valjetić, V. (2025). *Primjer dobre prakse pružanja usluge osobne asistencije - analiza iskustva udruge* (Diplomski rad, Sveučilište u Zagrebu, Pravni fakultet). Repozitorij Pravnog fakulteta.
15. Vanderheiden, G. C. (2018). *Digital technologies for social inclusion of individuals with disabilities*. *Healthcare Technology Letters*, 5(4), 92–96.
16. Vican, D., i Karamatić Brčić, M. (2013). *Obrazovna inkluzija u kontekstu svjetskih i nacionalnih obrazovnih politika - s osvrtom na hrvatsku obrazovnu stvarnost*. *Život i škola*, 59(30), 48–66.
17. Zakon o osobnoj asistenciji. (2023). *Zakon o osobnoj asistenciji*. Narodne novine, 71/2023.

Izdavač:

Zajednica saveza osoba s invaliditetom Hrvatske - SOIH

Savska cesta 3, 10 000 Zagreb

soih@soih.hr

www.soih.hr

